

Zbiór Orzeczeń

Sprawa T-91/24

ETI Gıda Sanayi ve Ticaret AŞ
przeciwko
Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Wyrok Sądu (trzecia izba) z dnia 3 września 2025 r.

Wzór przemysłowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru – Zarejestrowany unijny wzór przemysłowy przedstawiający dekorację na torebki do pakowania – Wcześniejsze słowny i graficzne krajowe znaki towarowe – Podstawa unieważnienia – Użycie w późniejszym wzorze oznaczenia odróżniającego, którego właścicielowi przysługuje prawo do zakazania takiego używania – Artykuł 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia (WE) nr 6/2002 – Mające zastosowanie prawo materialne – Prawo do obrony – Zakres badania przeprowadzanego przez izbę odwoławczą

1. *Wzór przemysłowy Unii Europejskiej – Podstawy unieważnienia – Użycie oznaczenia odróżniającego w późniejszym wzorze – Ustalenie mającego zastosowanie prawa materialnego*
(rozporządzenie Rady nr 6/2002)

(zob. pkt 29)

2. *Wzór przemysłowy Unii Europejskiej – Podstawy unieważnienia – Użycie oznaczenia odróżniającego w późniejszym wzorze – Porównanie spornego wzoru z oznaczeniem odróżniającym – Właściwy krąg odbiorców*
[rozporządzenie Rady nr 6/2002, art. 25 ust. 1 lit. e)]

(zob. pkt 39, 56)

3. *Wzór przemysłowy Unii Europejskiej – Podstawy unieważnienia – Użycie oznaczenia odróżniającego w późniejszym wzorze – Użycie oznaczenia wykazującego podobieństwo do oznaczenia odróżniającego – Włączenie*
[rozporządzenie Rady nr 6/2002, art. 25 ust. 1 lit. e)]

(zob. pkt 40–42)

4. *Wzór przemysłowy Unii Europejskiej – Podstawy unieważnienia – Użycie oznaczenia odróżniającego w późniejszym wzorze – Porównanie spornego wzoru z oznaczeniem odróżniającym – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd*
[rozporządzenie Rady nr 6/2002, art. 25 ust. 1 lit. e); dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2015/2436, art. 10 ust. 2 lit. b)]

(zob. pkt 44, 45, 47, 102)

5. *Wzór przemysłowy Unii Europejskiej – Podstawy unieważnienia – Użycie oznaczenia odróżniającego w późniejszym wzorze – Porównanie spornego wzoru z oznaczeniem odróżniającym – Podobieństwo rozpatrywanych towarów lub usług – Kryteria oceny – Komplementarność towarów lub usług*
[rozporządzenie Rady nr 6/2002, art. 25 ust. 1 lit. e)]

(zob. pkt 50–53)

6. *Wzór przemysłowy Unii Europejskiej – Podstawy unieważnienia – Użycie oznaczenia odróżniającego w późniejszym wzorze – Porównanie spornego wzoru z oznaczeniem odróżniającym – Wzór przedstawiający dekorację na torebki do pakowania – Słowny znak towarowy KRAX i graficzne znaki towarowe zawierające element słowny krax*
[rozporządzenie Rady nr 6/2002, art. 25 ust. 1 lit. e)]

(zob. pkt 55, 57, 58, 77, 82, 86, 92, 96, 101)

Streszczenie

Oddalając skargi o stwierdzenie nieważności wniesione przez Eti Gıda Sanayi ve Ticaret AŞ, Sąd po raz pierwszy wypowiedział się przedmiocie prawa materialnego mającego zastosowanie *ratione temporis* w dziedzinie unijnych wzorów przemysłowych, w szczególności w ramach postępowania przewidzianego w art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002¹, i doprecyzował orzecznictwo wynikające z tego przepisu oraz zasady jego stosowania.

Eti Gıda Sanayi ve Ticaret AŞ, skarżąca, dokonała w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) trzech zgłoszeń do rejestracji wzorów przemysłowych: jednego w dniu 13 lipca 2007 r. [sprawa Eti/EUIPO – Star Foods E.M. (Opakowania) (T-92/24)] i dwóch pozostałych w dniu 28 października 2016 r. [sprawy Eti/EUIPO – Star Foods E.M. (Dekoracja na torebki do pakowania) (T-83/24) i Eti/EUIPO – Star Foods E.M. (Dekoracja na torebki do pakowania) (T-91/24)]. Wzory te przedstawiają, w przypadku dwóch ostatnich zarejestrowanych wzorów, dekorację na torebki do pakowania, a w przypadku pierwszego z nich opakowanie. Produkty, w których wzory te mają być zastosowane, odpowiadają, odpowiednio, opisowi „torebki [opakowania] (grafiki zdobiące –)” i „opakowania”².

¹ Rozporządzenie Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 2002, L 3, s. 1).

² Produkty te należą, odpowiednio, do klas 32.00 i 9.03 w rozumieniu Porozumienia z Locarno ustanawiającego międzynarodową klasyfikację wzorów przemysłowych z dnia 8 października 1968 r., ze zmianami.

W dniu 21 stycznia 2019 r. Star Foods E.M. SRL złożyła w EUIPO dwa wnioski o unieważnienie prawa do dwóch z tych wzorów na tej podstawie, że używanie wcześniejszych oznaczeń krajowych umożliwiło zakazanie używania oznaczeń odróżniających w spornych wzorach³. We wnioskach tych powołano się na wcześniejszy rumuński słowny znak towarowy KRAX i trzy wcześniejsze rumuńskie graficzne znaki towarowe zawierające element słowny „krax”, wszystkie zarejestrowane dla „preparatów zbożowych”. W dniu 21 lutego 2020 r. skarżąca złożyła trzeci wniosek o unieważnienie prawa do wzoru oparty na rumuńskim graficznym znaku towarowym KRAX zarejestrowanym dla towarów takich jak „przekąski, w szczególności wytwarzane ze zbóż metodą ekspandowania i ekstruzji, o różnych aromatach”.

Wydział Unieważnień uwzględnił trzy wnioski o unieważnienie prawa do wzoru. Następnie skarżąca wniosła trzy odwołania od tych decyzji do Izby Odwoławczej EUIPO, która je oddaliła, stwierdzając, że Wydział Unieważnień miał podstawy do tego, aby unieważnić prawo do spornych wzorów na podstawie art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 36 ust. 2 lit. b) rumuńskiej ustawy o znakach towarowych, ponieważ istniało prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

W tym kontekście skarżąca wniosła do Sądu trzy skargi o stwierdzenie nieważności tych decyzji.

Ocena Sądu

Przede wszystkim Sąd stwierdził, że z uwagi na datę dokonania zgłoszeń do rejestracji dwóch wzorów przedstawiających dekorację na torebki do pakowania, czyli dzień 28 października 2016 r., która to data jest rozstrzygająca dla ustalenia znajdujących zastosowanie przepisów prawa materialnego, okoliczności faktyczne niniejszej sprawy podlegają przepisom prawa materialnego zawartym w rozporządzeniu nr 6/2002 w jego wcześniejszej wersji oraz rumuńskiej ustawy o znakach towarowych w wersji obowiązującej w tym dniu.

Następnie, co się tyczy trzech rozpatrywanych wzorów, Sąd przypomniał orzecznictwo dotyczące unieważnienia prawa do wzoru, o którym mowa w art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002 w jego wcześniejszej wersji. Zgodnie bowiem z brzmieniem tego przepisu wzór może zostać uznany za nieważny, gdy w późniejszym wzorze zostało użyte oznaczenie posiadające zdolność odróżniającą, a prawo Unii lub prawo państwa członkowskiego, któremu podlega to oznaczenie, upoważnia właściciela prawa do tego oznaczenia do zakazywania takiego używania. W myśl orzecznictwa wniosek o unieważnienie prawa do wzoru wspólnotowego oparty na podstawie unieważnienia określonej we wspomnianym przepisie podlega uwzględnieniu jedynie wtedy, gdy zostanie stwierdzone, iż w odczuciu właściwego kręgu odbiorców oznaczenie odróżniające, na które powołano się w uzasadnieniu wniosku o unieważnienie, zostało użyte we wzorze wspólnotowym stanowiącym przedmiot tego wniosku. Badanie tej podstawy unieważnienia należy oprzeć na sposobie postrzegania przez właściwy krąg odbiorców oznaczenia odróżniającego, na które powołano się dla uzasadnienia tej podstawy, oraz na całościowym wrażeniu wywieranym przez to oznaczenie na owych odbiorcach.

³ Podstawa określona w art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002 w jego wcześniejszej wersji w związku z art. 36 ust. 2 lit. b) i c) lege nr. 84 privind mărcile și indicațiile geografice (ustawy nr 84 o znakach towarowych i oznaczeniach geograficznych) z dnia 15 kwietnia 1998 r. (Monitorul Oficial al României, nr 337 z dnia 8 maja 2014 r., zwanej dalej „rumuńską ustawą o znakach towarowych”).

Wspomniana podstawa unieważnienia nie zakłada zaś w sposób konieczny całkowitego i szczegółowego odtworzenia wcześniejszego oznaczenia odróżniającego w późniejszym wzorze wspólnotowym. W istocie nawet jeśli w spornym wzorze wspólnotowym niektóre elementy danego oznaczenia nie są obecne lub oznaczenie to zostało wzbogacone o inne elementy, wciąż może tu zachodzić „używanie” tego oznaczenia, zwłaszcza jeżeli pominięte lub dodane elementy mają znaczenie drugorzędne. Jest tak tym bardziej, że odbiorcy zachowują w pamięci jedynie niedoskonały obraz znaków towarowych zarejestrowanych w państwach członkowskich lub unijnych znaków towarowych. Stwierdzenie to jest wiążące dla wszystkich rodzajów oznaczeń odróżniających. W konsekwencji w przypadku pominięcia niektórych drugorzędnych elementów oznaczenia odróżniającego wykorzystanego w późniejszym wzorze wspólnotowym lub w przypadku dodania takich elementów do tego oznaczenia właściwy krąg odbiorców może niekoniecznie zdać sobie sprawę z takich modyfikacji wprowadzonych do danego oznaczenia. Przeciwnie, będzie mógł on uznać, że w późniejszym wzorze wspólnotowym zostało użyte oznaczenie zachowane w jego pamięci. Z powyższego wynika, że art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002 w jego wcześniejszej wersji znajduje zastosowanie, gdy używa się nie tylko oznaczenia identycznego z oznaczeniem, na które powołano się we wniosku o unieważnienie, ale również oznaczenia podobnego.

Ponadto, co się tyczy rumuńskiej ustawy o znakach towarowych, Sąd stwierdził, że zgodnie z art. 36 ust. 2 lit. b) tej ustawy właściciel znaku towarowego może zasadniczo zwrócić się do właściwego organu sądowego o zakazanie osobom trzecim, które nie posiadają jego zgody, używania w obrocie handlowym oznaczenia, w przypadku którego z powodu jego identyczności ze znakiem towarowym lub podobieństwa do niego lub z powodu identyczności lub podobieństwa towarów lub usług, na których umieszczone jest lub których dotyczy oznaczenie, istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia odbiorców w błąd, w tym prawdopodobieństwo skojarzenia oznaczenia ze znakiem towarowym. Przepis ten stanowi transpozycję do prawa rumuńskiego art. 10 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2015/2436⁴, którego brzmienie jest identyczne z brzmieniem art. 5 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2008/95⁵. W konsekwencji pojęcie „prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd” w rozumieniu art. 36 ust. 2 lit. b) wspomnianej ustawy należy interpretować w świetle orzecznictwa dotyczącego art. 5 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2008/95 i art. 10 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2015/2436. Dokładniej rzecz ujmując, w rozumieniu tego ostatniego przepisu „prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd” istnieje, jeśli odbiorcy mogliby uznać, że dane towary lub usługi pochodzą z tego samego przedsiębiorstwa lub ewentualnie z przedsiębiorstw powiązanych gospodarczo. Istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd odbiorców należy oceniać całościowo przy uwzględnieniu wszystkich istotnych w danej sprawie czynników.

Wreszcie, w świetle tych rozważań, Sąd wskazał, że niniejsze postępowanie dotyczy zakresu ochrony znaku towarowego, a w szczególności kwestii, czy właściciel wspomnianego wcześniejszego znaku towarowego może zakazać używania swojego oznaczenia odróżniającego w spornym wzorze. W konsekwencji, nie uwzględnił on wrażenia wywieranego na poinformowanym użytkowniku lub indywidualnego i nowego charakteru spornego wzoru w rozumieniu art. 4–6 rozporządzenia nr 6/2002.

⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 2015, L 336, s. 1).

⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 2008, L 299, s. 25).

W rezultacie po przeprowadzeniu badania dotyczącego istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd co do pochodzenia handlowego towarów w rozumieniu art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002 w jego wcześniejszej wersji w związku z art. 36 ust. 2 lit. b) rumuńskiej ustawy o znakach towarowych Sąd orzekł, że Izba Odwoławcza nie popełniła żadnego błędu, kiedy stwierdziła, że istnieje takie prawdopodobieństwo.